

1) w § 2 ust. 1:

- a) zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„I kategoria: starszy kolejarz, brygadzysta, starszy brygadzysta, aspirant II stopnia, aspirant I stopnia”,
- b) zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie:
„IV kategoria: dyrektor naczelny II stopnia, dyrektor naczelny I stopnia.”;

2) w § 5:

- a) w określeniu stopni I kategorii po wyrazie „aspiranta” dodaje się wyrazy „II stopnia”, wyrazy „młodszego technika” zastępuje się wyrazami „aspiranta I stopnia”,
- b) po III kategorii stopni służbowych dodaje się IV kategorię w brzmieniu:
„IV kategoria:
dyrektora naczelnego II stopnia 5 lat”;

3) w § 19 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Pracownik może pobierać tylko jeden dodatek za wysługę lat; w razie zbiegu tytułu do dwóch dodatków za wysługę lat uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.”;

4) w załączniku nr 2 do uchwały „Wykaz stanowisk, na których pracownikom przysługuje dodatek za wysługę lat”, w tabeli B w ust. II po pkt 57 dodaje się pkt 58 w brzmieniu: „58) telegrafista”.

§ 2. Do ustalenia po raz pierwszy procentu dodatku za wysługę lat dla pracowników wymienionych w § 1 pkt 4 należy przyjąć lata wysługi osiągnięte przez pracownika do dnia 1 sierpnia 1956 r.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kolei.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

31

UCHWAŁA Nr 1021 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 grudnia 1955 r.

w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji.

W celu stworzenia sprzyjających warunków dla twórczej inicjatywy społeczeństwa, zmierzającego — przez wykorzystanie wszelkiego rodzaju rezerw gospodarczych w ramach dobrowolnie podejmowanych czynów społecznych — do przyspieszenia tempa rozwoju gospodarczego i kulturalnego kraju, Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. Prezydium rad narodowych powinny udzielać wszechstronnej pomocy w organizowaniu i realizacji dobrowolnie podejmowanych czynów społecznych, dotyczących w szczególności:

- 1) robót w zakresie dróg publicznych (czyny drogowe),
- 2) robót w zakresie melioracji (czyny melioracyjne),
- 3) remontów budynków mieszkalnych, porządkowania ulic, placów, parków, zadrzewienia w miastach i osiedlach, robót w zakresie urządzeń sanitarnych itp.,
- 4) robót w zakresie urządzeń socjalnych i kulturalnych, zwłaszcza dotyczących szkół, żłobków, ośrodków zdrowia, świetlic i trwałych urządzeń budownictwa sportowego.

§ 2. 1. Prezydium rad narodowych organizują akcję czynów społecznych, prowadzą działalność uświadamiającą i propagandową wśród społeczeństwa, popularyzują współzawodnictwo między gromadami, powiatami oraz komitetami blokowymi, koordynują i kierują akcją podejmowania czynów społecznych dla celów jak najbardziej gospodarczo uzasadnionych oraz udzielają pomocy technicznej i materiałowej przy realizacji tych czynów.

2. Prezydium rad narodowych powinny zwrócić szczególną uwagę na zachowanie zasady dobrowolności w podejmowaniu czynów społecznych oraz maksymalnie uwzględnić oddolną inicjatywę i życzenia społeczeństwa, zwłaszcza komitetów społecznych.

§ 3. 1. Czyny społeczne w zasadzie powinny być realizowane własnymi siłami społeczeństwa, przy czym niezbędne środki finansowe mogą być pokrywane między innymi z wpływów osiąganych z samoopodatkowania się ludności wsi.

2. Jeżeli okaże się konieczna pomoc Państwa w realizacji czynów społecznych, to Państwo może jej udzielić w szcze-

gólności w zakresie całkowitego lub częściowego pokrycia kosztów: dokumentacji projektowo-kosztorysowej, zakupu materiałów i sprzętu, nadzoru technicznego oraz wykwalifikowanej robocizny. Wysokość tej pomocy będzie uzależniona od wysokości wkładu społeczeństwa. Wysokość i zakres pomocy Państwa ustala budżet Państwa. Wnioski w tym zakresie przedstawia Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

3. Na realizację szczególnie ważnych robót o charakterze inwestycyjnym, wykonywanych w ramach czynów społecznych, niezbędne uzupełniające środki finansowe mogą być czerpane z rezerwy budżetu centralnego i z rezerwy budżetów terenowych, na które mogą być przenoszone kredyty z rezerwowych i wojewódzkich rezerw inwestycyjnych.

4. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (WRN), dokonując podziału środków finansowych i materiałowych przeznaczonych na pomoc w realizacji czynów społecznych, powinny mieć na uwadze zachowanie pewnej rezerwy na zaspokojenie potrzeb czynów społecznych, które zostaną podjęte w okresie realizacji planu terenowego.

§ 4. Podstawowym źródłem zaopatrzenia materiałowego dla realizacji czynów społecznych powinny być materiały miejscowego pochodzenia. Zaopatrzenie ze źródeł centralnych może mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach.

§ 5. 1. Czyny drogowe, wykonywane na drogach lokalnych, powinny czerpać zaopatrzenie materiałowe w zasadzie w oparciu o materiały miejscowego pochodzenia. Jednakże dla dróg stanowiących połączenie z siedzibą powiatu lub gromady — w razie braku materiałów miejscowego pochodzenia — można wyjątkowo przewidzieć zaopatrzenie materiałowe ze źródeł centralnych.

2. Roboty wykonywane w ramach czynów drogowych na drogach państwowych lub na drogach stanowiących ważne bezpośrednie połączenie dróg państwowych otrzymują ze strony Państwa pełne zaopatrzenie materiałowe, dokumentację projektowo-kosztorysową, pomoc w sprzęcie technicznym i nadzór techniczny.

§ 6. 1. Prezydium WRN w zestawieniach dotyczących czynów społecznych określa przewidywaną działalność w tym zakresie i ustala zakres rzeczowy i wartość tych czynów. W razie gdy przy realizacji czynów społecznych potrzebna jest pomoc Państwa, należy w zestawieniach odrębnie określić zakres i wysokość nakładów tej pomocy. Zestawienia powinny być sporządzane z zachowaniem podziału czynów społecznych określonego w § 1, z tym że czyny społeczne nie wymienione w § 1 należy ująć odrębnym zestawieniem jako „inne czyny społeczne”.

2. Zestawienia prezydiów WRN w odpowiednich wycinkach są przesyłane właściwym ministrom dla uzgodnienia zakresu i wysokości pomocy Państwa.

3. Prezydium WRN całość zestawień przysyła do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministerstwa Finansów.

§ 7. Czyny społeczne o charakterze inwestycyjnym, jak również pomoc Państwa w realizacji tych czynów powinny być realizowane w ramach przepisów o inwestycjach pozalimitowych.

§ 8. Zobowiązuje się właściwych ministrów do udzielania pomocy w przygotowaniu i realizacji czynów społecznych dotyczących działalności gospodarczej objętej ich zakresem działania. W szczególności pomocą tą powinny być objęte czyny drogowe, melioracyjne, czyny społeczne w zakresie budowy

i remontów szkół, świetlic, urządzeń sportowych, budynków mieszkalnych, żłobków i zakładów służby zdrowia.

§ 9. 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyda ramowe przepisy regulujące:

- 1) tryb i zakres udzielania przez Państwo pomocy w organizowaniu i realizacji czynów społecznych,
- 2) tryb i zasady finansowania czynów społecznych,
- 3) przygotowanie dokumentacji dla potrzeb czynów społecznych z uwzględnieniem jak najdalej idących ulg, zwolnień i uproszczeń,
- 4) kontrolę realizacji czynów społecznych.

Przepisy, o których mowa w pkt 2, Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyda łącznie z Ministrem Finansów.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i zainteresowanymi ministrami wyda przepisy, wprowadzające uproszczoną ewidencję realizacji czynów społecznych.

§ 10. Prezydium rad narodowych powinny dopilnować, aby realizacja czynów społecznych nie wpływała ujemnie na pełną realizację obowiązkowych świadczeń ludności w naturze.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

32

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 3 stycznia 1956 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia wykroczeń, za które organy Milicji Obywatelskiej upoważnione są do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego.

Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454) oraz w związku z § 3 zarządzenia nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie zasad i trybu wydawania organom Milicji Obywatelskiej upoważnień do nakładania i ściągania grzywien w postępowaniu mandatowym (Monitor Polski Nr A-9, poz. 85) i § 1 ust. 1 pkt 3 lit. b) uchwały nr 823a Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1954 r. o zakresie działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz jego organów terenowych (Monitor Polski z 1955 r. Nr 8, poz. 83) zarządza się, co następuje:

§ 1. W ust. 1 załącznika do zarządzenia nr 87 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1952 r. w sprawie ustalenia wykroczeń, za które organy Milicji Obywatelskiej upoważnione są do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu kar-

nego (Monitor Polski Nr A-45, poz. 635), po wyrazach: „zaniechanie przez właściciela nieruchomości dostosowania zbiorników do śmieci do wymagań obowiązujących przepisów” dodaje się wyrazy:

„ — zaniechanie przez właściciela nieruchomości, osobę reprezentującą prawa właściciela w stosunku do nieruchomości lub też osobę sprawującą jej zarząd (w tym dozorcę i sprzętacze) obowiązku utrzymania porządku i czystości ulic (połowy jezdni) i chodników, usuwania z nich błota, śniegu i lodu oraz posypywania chodników szorstkimi materiałami w czasie gołolędy i czyszczenia rynsztoków w celu umożliwienia odpływu wody”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. Z. Sznek

33

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 3 grudnia 1955 r.

w sprawie zaszeregowania do grup uposażenia nauczycieli języków obcych w szkołach wyższych.

Na podstawie § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia zastępców profesora zatrudnionych w szkołach wyższych, Polskiej Akademii Nauk i podległych jej placówkach naukowych oraz osób pełniących funkcje pracowników nauki, nauczycieli przedmiotów pomocniczych i nauczycieli zawodu w szkołach wyższych (Dz. U. Nr 42, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie ma zastosowanie do nauczycieli języków obcych zatrudnionych w szkołach wyższych, podległych Ministrom: Szkolnictwa Wyższego, Kultury i Sztuki, Oświaty, Zdrowia, Spraw Zagranicznych, Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej oraz Prezesowi Centralnego Urzędu Kinematografii.

§ 2. 1. Przy powołaniu do pracy przyznaje się nauczy-